

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ Ι.Χ. ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ κατά ΕΛΛΑΔΟΣ

(Προσφυγή αρ. 80452/12)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

5 Ιουνίου 2014

*Η απόφαση αυτή θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που αναφέρονται
στο άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως. Δύναται να υποστεί βελτιώσεις ύφους.*

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Στην υπόθεση X. και λοιποί κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), το οποίο συνεδρίασε και συγκροτήθηκε σε σώμα με την εξής σύνθεση:

Isabelle Berro- Lefèvre, Πρόεδρος,

Khanlar Hajiyev,

Julia Laffranque,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Λίνος-Αλέξανδρος Σισιλιάνος,

Erik Møse,

Dmitry Dedov, Δικαστές

και με τον κ. *Søren Nielsen, Γραμματέα του τμήματος,*

Αφού σκέφτηκε, σε μυστική διάσκεψη αυτού την 13^η Μαΐου 2014,

εκδίδει την παρούσα απόφαση, την οποία έλαβε κατά την παραπάνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Ως αφετηρία, για την υπόθεση αυτή, κατατέθηκε προσφυγή (αριθμός 80452/12), στρεφόμενη κατά της Ελλάδος, με την οποία τέσσερις υπήκοοι του κράτους αυτού, ο κ. I. X., η κυρία A. K., η δεσποινίς Σ.- Α. X. και ο κ. P. X. («οι προσφεύγοντες»), προσέφυγαν στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο την 18^η Δεκεμβρίου 2012, δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης περί διαφύλαξης των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (« η Σύμβαση»).
2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπήθηκαν από την κυρία E.-A. Κούτρα, Δικηγόρο Αθηνών. Η ελληνική κυβέρνηση (« η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από την πληρεξουσία της κυρία M. Γερμάνη, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.
3. Οι προσφεύγοντες ενίστανται ειδικότερα για παραβίαση των άρθρων 3 και 5§ 4 της Συμβάσεως.
4. Στις 19 Δεκεμβρίου 2012, η πρόεδρος του τμήματος αποφάσισε να θέσει σε εφαρμογή το άρθρο 39 του κανονισμού, καλώντας τη Κυβέρνηση να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να εγγυηθεί στον πρώτο προσφεύγοντα την παροχή της

αναγκαίας υγειονομικής περίθαλψης καθώς και τις κατάλληλες για την κατάσταση της υγείας του συνθήκες κράτησης και μεταγωγής .

5. Την 22^α Φεβρουαρίου 2013, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στη Κυβέρνηση.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΙ

1. ΤΑ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

6. Οι τέσσερις προσφεύγοντες γεννήθηκαν αντίστοιχα το 1959, 1975, 2007 και 2007. Ο πρώτος προσφεύγων κρατείται προσωρινά στις φυλακές Διαβατών Θεσσαλονίκης. Οι τρεις άλλοι προσφεύγοντες διαμένουν στη Θεσσαλονίκη. Ο πρώτος προσφεύγων είναι ο σύζυγος της δεύτερης προσφεύγουσας και πατέρας του τρίτου και τετάρτου προσφεύγοντος. Κατηγορούμενος για πολλά αδικήματα τα οποία συνδέονται με την τέλεση οικονομικού αδικήματος, τέθηκε σε προσωρινή κράτηση στη συγκεκριμένη φυλακή στις 2 Οκτωβρίου 2012, βάσει εντάλματος που εκδόθηκε από τον ανακριτή του Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης.

7. Στις 4 Φεβρουαρίου 2013, αφέθη ελεύθερος μετά από βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Θεσσαλονίκης από την 1^η Φεβρουαρίου 2013 (παράγραφοι 35-36 παρακάτω).

A. Η Κατάσταση υγείας του πρώτου προσφεύγοντος

8. Το ιατρικό πιστοποιητικό που εκδόθηκε από τις φυλακές Διαβατών με ημερομηνία 19 Οκτωβρίου 2012, πιστοποιεί ότι ο προσφεύγων πάσχει: από διαβήτη τύπου II, πλέον των είκοσι ετών, ο οποίος χρήζει αγωγής με ινσουλίνη. Από πάθηση του αμφιβληστροειδούς απότοκη του διαβήτη (η όραση από τον δεξιό οφθαλμό επιτρέπει μόνον το μέτρημα των δακτύλων του χεριού και εκείνη από τον αριστερό οφθαλμό είναι της τάξης των 3/10. επίσης παρουσιάζει δυσχέρειες στη βάδιση οφειλόμενες σε εκτεταμένη νεφροπάθεια που πλήττει τα κάτω άκρα. Από το 2004, πάσχει από στεφανιαία νόσο και υπεβλήθη σε επέμβαση τοποθέτησης στέντ. Από χρόνια ανεπάρκεια τελικού σταδίου (IRCT), η οποία από τις 2 Μαρτίου 2011, κατέστησε αναγκαία την αιμοκάθαρση κάθε Δευτέρα, Τρίτη, Πέμπτη και

Ελληνική Δημοκρατία, Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα

Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la

République Hellénique, Athènes

Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service, Athens

ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL TRANSLATION

Σάββατο. Στον προσφεύγοντα αναγνωρίστηκε αναπηρία κατά 90%.

9. Κατά τη διάρκεια της κράτησής του, νοσηλεύθηκε για ισχαιμικό επεισόδιο στην καρδιολογική κλινική του Νοσοκομείου Παπανικολάου, όπου υπεβλήθη σε αγγειοπλαστική στις 5 Οκτωβρίου 2012. Επί πλέον, στις 11 Οκτωβρίου 2012, κατά τη διάρκεια συνεδρίας αιμοκάθαρσης, υπέστη κολπική μαρμαρυγή για την οποία μεταφέρθηκε στα επείγοντα του Νοσοκομείου. Μία νέα κολπική Μαρμαρυγή κατέστησε αναγκαία τη μεταφορά του σε καρδιολογική κλινική.

10. Άλλο ιατρικό πιστοποιητικό που εκδόθηκε από την ίδια φυλακή και το οποίο φέρει την ίδια ημερομηνία, διευκρίνιζε ότι θα καθίστατο αδύνατη η αντιμετώπιση καρδιακής εμβολής σε περίπτωση που ο ασθενής δεν ενοσηλεύετο ήδη.

11. Το ιατρικό πιστοποιητικό που συνετάγη από το Ιπποκράτειο Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης με ημερομηνία 23 Νοεμβρίου 2012, ανέφερε ότι ο προσφεύγων έπασχε από σακχαρώδη διαβήτη τύπου II, ο οποίος εμφάνιζε τις παρακάτω επιπλοκές: 1) χρόνια νεφρική ανεπάρκεια τελικού σταδίου με αιμοκάθαρση τρεις φορές εβδομαδιαίως. 2) προσβολή του αμφιβληστροειδούς οφειλόμενη στο διαβήτη η οποία περιόριζε αισθητά την οπτική οξύτητα. 3) νεφροπάθεια πλήττουσα περισσότερα του ενός όργανα, οφειλόμενη στον διαβήτη. 4) στεφανιαία νόσο για την οποία υπεβλήθη σε αγγειοπλαστική στις 5 Οκτωβρίου 201. 5) οξεία κολπική μαρμαρυγή. Το πιστοποιητικό διευκρίνιζε ότι οι συνθήκες που επικρατούσαν στον τόπο κράτησης του προσφεύγοντος παρουσίαζαν τους παρακάτω κινδύνους: α) η συνύπαρξη σε περιορισμένο χώρο μαζί με άλλους κρατούμενους αύξανε τον κίνδυνο μολύνσεων και, για άτομο με προσβεβλημένο το ανοσοποιητικό του σύστημα λόγω νεφρικής ανεπάρκειας και διαβήτη, μία τέτοια μόλυνση μπορεί να απέβαινε μοιραία. β) η αγωγή για ισχαιμικό επεισόδιο ή μία κρίση καρδιακής αρρυθμίας, που συχνά πλήττουν άτομα που εμφανίζουν την ίδια παθολογία με τον προσφεύγοντα, κινδυνεύει να είναι η μη ενδεικνυόμενη και να παρέχεται με μεγάλη καθυστέρηση εντός της φυλακής και να θέσει συνεπώς σε κίνδυνο τη ζωή του προσώπου.

B. Οι συνθήκες κράτησης του πρώτου προσφεύγοντος

12. Ο πρώτος προσφεύγων περιγράφει ως ακολούθως τις συνθήκες κράτησής του.

Μοιραζόταν με δύο άλλους κρατούμενους ένα κελί επιφάνειας 25 X 30 τετρ. μ. Η πτέρυγα της φυλακής όπου κρατείτο περιλαμβάνει δέκα οκτώ κελιά εμβαδού 25 τετρ. μ. περίπου. Υπάρχει ένας μόνον φύλακας που συχνά απουσιάζει και οι κρατούμενοι πρέπει να φωνάζουν και να χτυπήσουν επάνω στην πόρτα του κελιού για να ακουστούν. Υπάρχει μία καντίνα μέσα στη φυλακή αλλά, επειδή δεν υπάρχουν καρέκλες, οι κρατούμενοι δεν μπορούν να καθίσουν εκεί. Η φυλακή διαθέτει κεντρική θέρμανση, αλλά λειτουργεί μόνον δώδεκα ώρες ημερησίως και τα κελιά δεν θερμαίνονται επαρκώς. Μετά την εφαρμογή του άρθρου 39 του εσωτερικού κανονισμού από το Δικαστήριο, οι αρχές της φυλακής εγκατέστησαν ηλεκτρική θέρμανση στο κελί που καταλαμβάνει.

13. Η τροφή δεν ήταν ανάλογη προς τη κατάσταση της υγείας του και είναι πολύ χαμηλής θρεπτικής ποιότητας. Οι κρατούμενοι έχουν ως γεύμα κρέας τρεις φορές την εβδομάδα, αλλά όχι ψάρια. Λόγω των προβλημάτων υγείας του, τα φρούτα και τα γλυκίσματα του είχαν απαγορευτεί. Η διεύθυνση των φυλακών είχε η ίδια παραδεχθεί ότι το ημερήσιο κόστος συσσιτίου για κάθε κρατούμενο δεν υπερέβαινε τα δύο ευρώ.

14. Προσθέτει ότι η φυλακή βρίσκεται σε μέρος που έχει κριθεί επικίνδυνο για να κατοικηθεί.

15. Οι ώρες προαυλισμού εντός της αυτής είναι από τις εννέα έως τις 12 και από τις 14:30 έως τις 16:30. Η αυλή δεν διαθέτει σκέπαστρα και οι ομπρέλες και οι σκούφοι απαγορεύονται, έτσι ώστε, όταν βρέχει, οι κρατούμενοι να μη μπορούν να εξέλθουν.

16. Οι κρατούμενοι αναλάμβαναν οι ίδιοι τον καθαρισμό των κελιών και έπλεναν οι ίδιοι τα ρούχα τους και τα σεντόνια τους σε πλαστικές λεκάνες, και τα στέγνωναν στην αυλή. Παρά ταύτα, λόγω της κατάστασης της υγείας του, ο προσφεύγων είχε πάρει την άδεια να δίδει τα ρούχα και τα σεντόνια του στο σπίτι του, για να πλένονται εκεί, μία φορά την εβδομάδα. Καμία απολύμανση δεν είχε λάβει χώρα κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη φυλακή, ενώ το κτίριο το λυμαίνονταν οι κατσαρίδες.

17. Στις 21 Νοεμβρίου 2012, η δεύτερη προσφεύγουσα έτυχε ακρόασης από τον εισαγγελέα υπηρεσίας των φυλακών Διαβατών. Τον ενημέρωσε για την κατάσταση υγείας του συζύγου της, τις συνθήκες κράτησής και μεταγωγής του, ελεεινές κατά την κρίση της, την ταπεινωτική για εκείνον, πρακτική σωματικού ελέγχου, την ανάγκη για διατροφή προσαρμοσμένη στη πάθησή του, και για την πρόθεσή της να ετοιμάζει εκείνη τα γεύματα του συζύγου της και να του τα μεταφέρει στη φυλακή. Τον παρακάλεσε να εξανθρωπίσει την κράτηση του συζύγου της και να δώσει τις οδηγίες που εκείνος θα έκρινε κατάλληλες έτσι ώστε ένα πρόσωπο που βρίσκεται σε τελικό στάδιο ασθένειας, πράγμα που αποτελούσε την περίπτωση του συζύγου της, να μην κρατείται κάτω από τέτοιες συνθήκες.

18. Στις 14 Δεκεμβρίου 2012, ο κύριος Τ.Κ., βουλευτής από τη Θεσσαλονίκη, κατέθεσε στον πρόεδρο της Εθνικής Αντιπροσωπείας (της Βουλής) και υπ' όψη του Υπουργού Δικαιοσύνης, αίτημα για να συμπεριληφθεί στην νομοθεσία, η αναστολή της προσωρινής κράτησης για λόγους υγείας. Στο συγκεκριμένο αίτημα είχε επισυνάψει επιστολή στην οποία ο προσφεύγων ενίστατο για τις συνθήκες κράτησής του.

Γ. Οι συνθήκες μεταγωγής του πρώτου προσφεύγοντος σε νοσηλευτικό ίδρυμα

19. Κατά τη διάρκεια της κράτησής του, η κατάσταση της υγείας του προσφεύγοντος κατέστησε αναγκαία πολλές φορές τη μεταγωγή του σε διάφορα νοσοκομεία. Ο ενδιαφερόμενος μεταφερόταν επίσης τρεις ή τέσσερις φορές την εβδομάδα στη μονάδα τεχνητού νεφρού της Βιοκλινικής Θεσσαλονίκης.

20. Η μεταφορά ελάμβανε χώρα με όχημα των μεταγωγών ή με αστυνομικό όχημα, χωρίς τη συνοδεία θεραπευτή. Ο προσφεύγων έφερε πάντοτε χειροπέδες κατά τη διάρκεια των μεταφορών αυτών. Δεν είχε τη δυνατότητα να ξαπλώσει και να αναπauτεί μετά την αιμοκάθαρση, η οποία επέφερε δευτεροπαθή συμπτώματα όπως διαταραχές πίεσεως. Σε κάθε επιστροφή από την κλινική, ήταν υποχρεωμένος να γδύνεται σε ένα μη θερμαινόμενο δωμάτιο ώστε ο φρουρός να προβεί στον σωματικό έλεγχο.

21. Μετά από αίτηση της συζύγου του προσφεύγοντος, η οποία επεδίωκε να μεταφέρεται με ασθενοφόρο στο νοσοκομείο, η διεύθυνση των φυλακών είχε απαντήσει ότι « αυτό δεν προβλεπόταν».

Δ. Τα διαβήματα του προσφεύγοντος και οι συνθήκες κράτησης και μεταγωγής μετά την εφαρμογή του άρθρου 39 του εσωτερικού κανονισμού του Δικαστηρίου

22. Ευθύς μετά την κοινοποίηση στον προσφεύγοντα από το Δικαστήριο της από 20 Δεκεμβρίου 2012 επιστολής, με την οποία του γνωστοποιούσε ότι είχε γίνει δεκτό το αίτημά του βάσει του άρθρου 39 του κανονισμού του, αυτός, υπέβαλε στον Διευθυντή των φυλακών, με κοινοποίηση προς τον αρμόδιο Εισαγγελέα, ιατρικό πιστοποιητικό το οποίο συνετάγη κατόπιν αιτήσεώς του την 21^η Δεκεμβρίου 2012 από τον διευθυντή της νεφρολογικής κλινικής του Ιπποκρατείου Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης. Το πιστοποιητικό αυτό, επανέφερε την ισχύ του πιστοποιητικού της 23^{ης} Νοεμβρίου 2012 και συνιστούσε να επιβληθεί στον προσφεύγοντα μία ιδιαίτερη ιατρική αγωγή, κυρίως να του εξασφαλιστεί: 1) μία διαιτητική αγωγή προσαρμοσμένη στο διαβήτη, στις καρδιαγγειακές παθήσεις και στην αθηρωμάτωση, χωρίς φωσφορικά στοιχεία. 2) η δυνατότητα να περπατά με ελαφρύ βηματισμό για τριάντα λεπτά ημερησίως. 3) η αυστηρή τήρηση των κανόνων σωματικής υγιεινής και του ζωτικού χώρου του. 4) η δυνατότητα να τύχει ιατρικής αγωγής με Laser η αμφιβληστροπάθειά του, 5) η επαρκής θέρμανση του κελιού του και του οχήματος που χρησιμοποιείτο για την εκάστοτε μεταφορά του., 6) η παρουσία Ιατρού στο κατάστημα που εκρατείτο για την έγκαιρη ανάληψη κάθε επεισοδίου που συνδεόταν με το καρδιαγγειακό του νόσημα και την πρόληψη από κάθε ανακοπή ή θάνατο.

23. Στην επιστολή του, ο προσφεύγων καλούσε τις αρχές της φυλακής να διαβιβάσουν το πιστοποιητικό στον Εισαγγελέα επόπτη των φυλακών για την εφαρμογή των μέτρων που είχε διατάξει το Δικαστήριο κατ' εφαρμογήν του άρθρου 39.

24. Στις 31 Δεκεμβρίου 2012, ο προσφεύγων απηύθυνε στο Διευθυντή της

φυλακής αίτηση με την οποία ζητούσε να του χορηγείται πλήρως η φαρμακευτική αγωγή, υποστηρίζοντας ότι η φυλακή δεν του είχε προμηθεύσει το μεγαλύτερο ποσοστό των δεκατριών φαρμάκων που είχαν συνταγογραφηθεί γι' αυτόν. Δεν έλαβε απάντηση.

25. Στις 31 Δεκεμβρίου 2012, έστειλε στον Διευθυντή φυλακών επιστολή με την οποία κατήγγειλε σε αυτόν ότι είχε αρνηθεί να καλέσει ασθενοφόρο για να τον μεταφέρει σε νοσοκομείο παρά την εμφάνιση οξέως άλγους στο στήθος. Η επιστολή αυτή παρέμεινε επίσης αναπάντητη.

26. Στις 15 Ιανουαρίου 2013, ο προσφεύγων απέστειλε νέα επιστολή στον Διευθυντή φυλακών με την οποία ζητούσε να παρίσταται στο πλευρό του η γυναίκα του κατά το χρόνο της νοσηλείας του. Ζητούσε επίσης τη διαβίβαση της επιστολής αυτής στον Εισαγγελέα που είχε υπό την εποπτεία του τον έλεγχο της φυλακής, με σκοπό την εφαρμογή των μέτρων που είχε διατάξει το Δικαστήριο βάσει του άρθρου 39.

27. Ο προσφεύγων διατείνεται ότι, μεταξύ όλων των μέτρων που είχαν υπαγορευθεί, οι αρχές εφάρμοσαν μόνον εκείνα που συνίσταντο στη μεταφορά του σε ένα κελί που μοιραζόταν μαζί με άλλους δύο κρατούμενους, και στην εγκατάσταση ηλεκτρικής θέρμανσης στο κελί. Προσθέτει δε, ότι ως προς τις συνθήκες κράτησης, η μόνη πραγματική αλλαγή συνίστατο στην αφαίρεση των χειροπεδών.

E. Οι αποφάσεις των δικαστικών αρχών σχετικά με τα αιτήματα περί αποφυλακίσεως του προσφεύγοντος

28. Στις 5 Οκτωβρίου 2012, ο προσφεύγων είχε υποβάλει προσφυγή, στηριζόμενη στο άρθρο 285§ 1 του κώδικα ποινικής δικονομίας, κατά της αποφάσεως της 2ας Οκτωβρίου 2012, να τεθεί υπό κράτηση. Υποστήριξε ότι η κατά 90% αναπηρία του και οι τέσσερις εβδομαδιαίες αιμοκαθάρσεις απομάκρυναν κάθε κίνδυνο απόδρασης. Ζητούσε δε, να τύχει της εφαρμογής του άρθρου 110⁴ του ποινικού κώδικα.

29. Στις 22 Οκτωβρίου 2012, ο Εισαγγελέας διέτύπωσε την πρότασή του επί του αιτήματος αυτού. Στις 31 Οκτωβρίου 2012, ο προσφεύγων υπέβαλε τις

συμπληρωματικές προτάσεις του με τις οποίες ζητούσε να εμφανιστεί αυτοπροσώπως ώστε η αλήθεια των λεγομένων του σχετικά με την κατάσταση της υγείας του να καταστεί εμφανής. Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών διασκέφθηκε στις 16 Νοεμβρίου 2012, απόντων τόσο του Εισαγγελέως όσο και του προσφεύγοντος.

30. Με απόφαση η οποία εκδόθηκε την 21^η Νοεμβρίου 2012, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών απέρριψε την προσφυγή, χωρίς να κάμει ουδεμία αναφορά στο αίτημα για να παραστεί αυτοπροσώπως ο προσφεύγων. Υπό την έννοια αυτή, ακολούθησε την πρόταση του Εισαγγελέως.

31. Κατά πρώτον, το συμβούλιο έκρινε ότι η συνέχιση της κράτησης του προσφεύγοντος δεν προσέκρουε στην αρχή της αναλογικότητας, λαμβανομένου υπ' όψη του εξακολουθητικού χαρακτήρα του αδικήματος για το οποίο κατηγορείτο, μεταξύ των ετών 2003 και 2009, και του ύψους των πλαστών τιμολογίων που είχε εκδώσει ο προσφεύγων, των οποίων το συνολικό ύψος ανερχόταν σε 21 500 000 ευρώ. Επεσήμαινε ότι ο προσφεύγων είχε προκαλέσει ανυπολόγιστη ζημία τόσο σε ιδιώτες όσο και σε δημόσιες υπηρεσίες και ότι είχε και στο παρελθόν καταδικαστεί τελεσίδικα για παρόμοια αδικήματα. Κατά δεύτερο λόγο, ανέφερε ότι το άρθρο 11^Α του ποινικού κώδικα, σχετικό με τους καταδικασθέντες, δεν δύναται να εφαρμοστεί κατ' αναλογία στους κατηγορουμένους, όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση στον προσφεύγοντα, με την αιτιολογία ότι το άρθρο 282 και επόμενα του ποινικού κώδικα δεν εμφάνιζε κανένα κενό σχετικά με τη σοβαρή πάθηση κάποιου κρατουμένου. Διευκρίνιζε ότι τα τελευταία αυτά άρθρα επέτρεπαν την άρση της προσωρινής κράτησης για μια ορισμένη περίοδο όταν η σοβαρή πάθηση ενός κρατουμένου επέβαλε την εισαγωγή του σε νοσηλευτικό ίδρυμα εκτός των φυλακών.

32. Το Συμβούλιο δέχθηκε επίσης ότι, σύμφωνα με τα ιατρικά πιστοποιητικά που προσκόμισε ο προσφεύγων, τα προβλήματα υγείας του είχαν αντιμετωπιστεί καταλλήλως κατά την κράτησή του, και ότι αυτή δεν αποτελούσε την αιτία της επιβάρυνσης της υγείας του, εφ' όσον από εικοσαετίας ήδη ο προσφεύγων ήταν διαβητικός και είχε προσβληθεί από στεφανιαία νόσο η οποία είχε διαγνωστεί το 2004. Πρόσθετε δε ότι, σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης,

παρείχεται η δυνατότητα νοσηλείας σε δημόσιο νοσηλευτικό ίδρυμα- είτε με απόφαση της κεντρικής επιτροπής μεταγωγών, είτε σε περίπτωση κατεπείγοντος, με απλή απόφαση του διευθυντή φυλακών- σε ασθενή κρατούμενο, η θεραπευτική αγωγή του οποίου δεν μπορούσε να εφαρμοστεί αποτελεσματικά εντός της φυλακής.

33. Το Συμβούλιο τόνιζε επίσης ότι οι λόγοι που επέβαλαν, την σχετικά πρόσφατη (από τις 2 Οκτωβρίου 2012), προσωρινή κράτηση του προσφεύγοντος ήταν πάντοτε ισχυροί, δεδομένου ότι κανένας όρος κρατήσεως δεν είχε εν τω μεταξύ αλλάξει.

34. Στις 18 Δεκεμβρίου 2012, ο προσφεύγων, στηριζόμενος στο άρθρο 286§ 2 του κώδικα ποινικής δικονομίας, προσέφυγε στο Συμβούλιο Εφετών Θεσσαλονίκης, ζητώντας την υπό όρο άρση της κράτησής του.

35. Την 1^η Φεβρουαρίου 2013, ο προσφεύγων δικαιώθηκε. Διατάχθηκε να αφεθεί ελεύθερος με το εξής σκεπτικό:

« Από το 2010, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι πάσχει από νεφροπάθεια τελικού σταδίου και ότι υπόκειται σε αιμοκάθαρση. Υπέβαλε εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης και ιατρικά πιστοποιητικά που χορήγησαν ιδιωτικά νοσοκομεία. Με την παρούσα προσφυγή καταθέτει τώρα, με την παρούσα προσφυγή, έκθεση την οποία χορήγησε δημόσιο νοσηλευτικό ίδρυμα (...) το οποίο πιστοποιεί ότι πάσχει από τις παραπάνω αναφερόμενες παθήσεις. Κατά συνέπεια, κρίνεται αναγκαίο, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι ο προσφεύγων είναι ιδιαίτερος επικίνδυνος και υπότροπος,, να αντικατασταθεί η προσωρινή κράτηση με περιοριστικά μέτρα, διότι είναι πιθανόν να επιβαρυνθούν τα παθολογικά στοιχεία στη φυλακή και να του δημιουργήσει ανήκεστη βλάβη».

36. Ο προσφεύγων αφέθη ελεύθερος στις 4 Φεβρουαρίου 2013. Την ίδια ημερομηνία, προέβη σε ενέργειες ενώπιον του ανακριτή στο πλαίσιο άλλων κατηγοριών που είχαν εξαγγελθεί εις βάρος του.

ΣΤ. Οι καταδίκες του προσφεύγοντος και η φυγή του

37. Στις 4 Μαρτίου 2013, το Εφετείο Θεσσαλονίκης, και συγκεκριμένα το

μονομελές Εφετείο, καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε ποινή φυλάκισης οκτώ ετών για φοροδιαφυγή. Ο δικαστής δήλωσε ότι η άσκηση εφέσεως θα είχε ανασταλτικό αποτέλεσμα και δεν επέβαλε στον προσφεύγοντα την κατάθεση εγγυήσεως. Στις 6 Μαρτίου 2013, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής.

38. Στις 10 Απριλίου 2013, το Μονομελές Εφετείο Θεσσαλονίκης, καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε ποινή φυλάκισης οκτώ ετών για άλλα αδικήματα σχετικά με φοροδιαφυγή. Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι εάν ο προσφεύγων ασκούσε έφεση, η εκτέλεση της ποινής θα αναστέλλετο υπό τον όρο καταβολής εγγυήσεως 200 000 ευρώ.

39. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η υποχρέωση να καταθέσει ένα τέτοιο ποσό εγγυήσεως τον ανάγκασε να διαφύγει και να κρυφτεί για να αποφύγει τη σύλληψη. Διευκρινίζει ότι δεν είναι σε θέση να καταβάλει ένα τέτοιο ποσό, δεδομένου ότι η οικογένειά του συντηρείται, βάσει των όσων υποστηρίζει από την κοινωνική πρόνοια.

40. Στις 10 Απριλίου 2013 πάντοτε, το Μονομελές Εφετείο Θεσσαλονίκης, καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε ποινή φυλακίσεως έξι ετών για άλλα αδικήματα σχετικά με φοροδιαφυγή. Απεφάνθη ότι εάν ο προσφεύγων ασκούσε έφεση, η εκτέλεση της ποινής θα αναστέλλετο υπό τον όρο καταβολής εγγυήσεως 5 000 ευρώ.

41. Στις 20 Μαΐου 2013, το Μονομελές Εφετείο Θεσσαλονίκης, καταδίκασε εκ νέου τον προσφεύγοντα σε ποινή φυλακίσεως έξι ετών για άλλα αδικήματα σχετικά με φοροδιαφυγή. Απεφάνθη ότι εάν ο προσφεύγων ασκούσε έφεση, η εκτέλεση της ποινής θα αναστελλόταν υπό τον όρο καταβολής εγγυήσεως 5 000 ευρώ.

42. Ο αιτών εφεσίβαλε την τελευταία αυτή απόφαση ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης με σκοπό τη μείωση του ποσού της εγγυήσεως. Η δικάσιμος η οποία αρχικά είχε οριστεί για της 22^α Ιουλίου 2013, ανεβλήθη για την 24^η Ιουλίου 2013, ώστε ο προσφεύγων « να είναι παρών ώστε το δικαστήριο να εκτιμήσει την πραγματική κατάσταση της υγείας του». Σε ημερομηνία που δεν αναφέρεται, το εφετείο απέρριψε την έφεση του προσφεύγοντος.

II. ΤΟ ΙΣΧΥΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

43. Τα ισχύοντα άρθρα του Συντάγματος έχουν κατά λέξη ως εξής:

Άρθρο 2 §1

« Ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας».

Άρθρο 7§2

«Τα βασανιστήρια, οποιαδήποτε σωματική κάκωση, βλάβη υγείας, η άσκηση ψυχολογικής βίας, καθώς και κάθε άλλη προσβολή της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, απαγορεύονται και τιμωρούνται, όπως ο νόμος ορίζει.»

44. Το άρθρο 110^A του ποινικού κώδικα ορίζει:

1. Η απόλυση υπό όρο χορηγείται ανεξαρτήτως της συνδρομής των προϋποθέσεων των άρθρων 105 και 106, εφ' όσον ο κατάδικος νοσεί από σύνδρομο επίκτητης ανοσοποιητικής ανεπάρκειας, πάσχει από χρόνια νεφρική ανεπάρκεια η οποία επιβάλλει αιμοκάθαρση σε τακτά διαστήματα, είναι τετραπληγικός, εφ' όσον έχει προσβληθεί από φυματίωση, πάσχει από κίρρωση του ήπατος που επιφέρει αναπηρία σε ποσοστό ανώτερο του 67%, ή, εφ' όσον έχει υπερβεί την ηλικία των 80 ετών, πάσχει από γεροντική άνοια, ή εφ' όσον έχει προσβληθεί από κακοήγη νεοπλασμάτα τελικής φάσης.

2. Η διακρίβωση της προϋποθέσεως της παραγράφου 1 γίνεται μετά από αίτηση του καταδίκου από το αρμόδιο συμβούλιο Πλημμελειοδικών το οποίο διατάσσει ειδική πραγματογνωμοσύνη και η διαδικασία της καθορίζεται με κοινή απόφαση των Υπουργών Δικαιοσύνης και Υγείας, πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

3. Η απόλυση υπό όρο κατά την παρ. 1 σημειώνεται στο Ποινικό Μητρώο του καταδίκου και χορηγείται μόνο μία φορά».

45. Τα ισχύοντα άρθρα του κώδικα ποινικής δικονομίας ορίζουν τα ακόλουθα:

Άρθρο 282- Προσωρινή κράτηση και περιοριστικά μέτρα

«1. Όσο διαρκεί η προδικασία, αν προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις ενοχής του κατηγορουμένου για κακούργημα ή πλημμέλημα που τιμωρείται με ποινή φυλάκισης τουλάχιστον τριών μηνών, είναι δυνατόν να διαταχθούν περιοριστικοί

όροι, ε' όσον αυτό κρίνεται απολύτως αναγκαίο για την επίτευξη των αναφερομένων στο άρθρο 296 σκοπών.

2. Περιοριστικοί όροι είναι ιδίως η παροχή εγγύησης, η υποχρέωση του κατηγορουμένου να εμφανίζεται κατά διαστήματα στον ανακριτή ή σε άλλη αρχή, η απαγόρευση να μεταβαίνει ή να διαμένει σε ορισμένο τόπο ή στο εξωτερικό, η απαγόρευση να συναναστρέφεται ή να συναντάται με ορισμένα πρόσωπα.

3. Προσωρινή κράτηση μπορεί να επιβληθεί αντί για περιοριστικούς όρους(...),μόνον αν ο κατηγορούμενος διώκεται για κακούργημα και δεν έχει γνωστή διαμονή στη χώρα ή έχει κάνει προπαρασκευαστικές ενέργειες για να διευκολύνει τη φυγή του (...) ή κρίνεται αιτιολογημένα ότι αν αφεθεί ελεύθερος είναι πολύ πιθανόν, όπως προκύπτει από προγενέστερες μνημονευόμενες καταδίκες για παρόμοια αδικήματα, να διαπράξει και άλλα εγκλήματα.

(...) Μόνη η βαρύτητα της πράξης έναντι του νόμου δεν αρκεί για να επιβληθεί η προσωρινή κράτηση(...).

Άρθρο 285- Προσφυγή του προσωρινώς κρατουμένου

«1. Κατά του εντάλματος για την προσωρινή κράτηση (...), επιτρέπεται στον κατηγορούμενο να προσφύγει στο συμβούλιο των πλημμελειοδικών. Η προσφυγή γίνεται μέσα σε πέντε ημέρες(...)

(...)

4.Το συμβούλιο των πλημμελειοδικών μπορεί να άρει την προσωρινή κράτηση ή να την αντικαταστήσει με περιοριστικά μέτρα(...).

Άρθρο 286- Άρση ή αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης και των περιοριστικών όρων

«1. Εάν, στη διάρκεια της ανάκρισης προκύψει ότι δεν υπάρχει πλέον ο λόγος για τον οποίον διατάχθηκε η προσωρινή κράτηση ή επιβλήθηκαν οι περιοριστικοί όροι, μπορεί ο ανακριτής αυτεπαγγέλτως ή με πρόταση του εισαγγελέα να άρει αυτά τα μέτρα ή να υποβάλει στο συμβούλιο αίτηση για άρση τους. Εναντίον αυτής της απόφασης ο κατηγορούμενος μπορεί να προσφύγει στο συμβούλιο των εφετών.

2. Εκείνος που προσωρινά κρατείται ή εκείνος στον οποίον έχουν επιβληθεί περιοριστικοί όροι μπορεί να υποβάλλει αίτηση στον ανακριτή για την

άρση των μέτρων αυτών ή για την αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης με περιοριστικούς όρους (...)

Ο ενδιαφερόμενος δύναται να προσφύγει στο συμβούλιο εναντίον της διάταξης του ανακριτή μέσα σε πέντε ημέρες από τότε που κοινοποιήθηκε η ανακριτική διάταξη».

Άρθρο 309- Δικαιοδοσία του συμβουλίου πλημμελειοδικών μετά το τέλος της ανάκρισης

«1. Το συμβούλιο Πλημμελειοδικών μπορεί εντός προθεσμίας δύο μηνών, η εφ' όσον εφαρμόζεται η επόμενη παράγραφος, εντός προθεσμίας τριών μηνών από την έκδοση της πρότασης του εισαγγελέα: α) να αποφαινεται να μη γίνει κατηγορία, β) να παύει οριστικά την ποινική δίωξη, γ) να παύει προσωρινά την ποινική δίωξη μόνον όμως για τα κακουργήματα της ανθρωποκτονίας με πρόθεση, της ληστείας, της εκβίασης, της κλοπής (...) και του εμπρησμού, δ) να διατάσσει περαιτέρω ανάκριση και ε) να παραπέμψει τον κατηγορούμενο στο ακροατήριο του αρμοδίου δικαστηρίου.

2. Το συμβούλιο με αίτηση ενός από τους διαδίκους διατάσσει πλην της παρουσίας του εισαγγελέα και την εμφάνιση τω διαδίκων. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, εάν το κρίνει αναγκαίο μπορεί να διατάζει την εμφάνιση όλων των διαδίκων, και στην περίπτωση αυτή, και την εμφάνιση του εισαγγελέα. Αν μετά το τέλος της ανάκρισης και την υποβολή των εγγράφων στο εισαγγελέα υποβλήθηκαν στο συμβούλιο από ένα διάδικο έγγραφα ή άλλα αποδεικτικά στοιχεία που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην κρίση του συμβουλίου, αυτό, οφείλει αυτεπαγγέλτως να καλέσει τους υπόλοιπους διαδίκους ή τους αντικλήτους, για να ενημερωθούν και να γνωστοποιήσουν τις παρατηρήσεις τους σε εύλογη προθεσμία, που την καθορίζει το ίδιο».

Άρθρο 572- Ποιος και πως ασκεί την εποπτεία

«1. Ο εισαγγελέα πλημμελειοδικών του τόπου όπου εκτίεται η ποινή ασκεί τις προβλεπόμενες στον Κώδικα βασικών κανόνων για τη μεταχείριση των κρατουμένων αρμοδιότητες και μεριμνά για την έκτιση των ποινών και την εφαρμογή των μέτρων ασφαλείας, σύμφωνα με τις διατάξεις του κώδικα αυτού,

του ποινικού κώδικα και των ειδικών νόμων για την εκτέλεση ποινών.

2. Για την άσκηση των κατά την παραγρ. 1 αρμοδιοτήτων του ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών επισκέπτεται τη φυλακή μία φορά την εβδομάδα. Κατά τις επισκέψεις αυτές δέχεται κρατούμενους που έχουν ζητήσει ακρόαση.

46. Τα άρθρα τα σχετικά με τη συγκεκριμένη περίπτωση του σωφρονιστικού κώδικα (νόμος αρ 2776/1999) έχουν ως εξής:

Άρθρο 6

Έννομη προστασία των κρατουμένων

«1. Σε περίπτωση παράνομης ενέργειας σε βάρος τους ή παράνομης εντολής, οι κρατούμενοι έχουν το δικαίωμα να αναφέρονται γραπτώς και μέσα σε εύλογο χρόνο στο Συμβούλιο Φυλακής εφ' όσον σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντα κώδικα δεν τους παρέχεται άλλο ένδικο βοήθημα. Μέσα σε δέκα πέντε ημέρες από την κοινοποίηση της απόφασης με την οποία απορρίπτεται το αίτημά τους ή μέσα σε ένα μήνα από την υποβολή της αναφοράς, αν δεν εκδόθηκε απόφαση, οι κρατούμενοι έχουν δικαίωμα προσφυγής στο Δικαστήριο Εκτέλεσης των Ποινών Το Δικαστήριο αυτό, εφ' όσον δεχθεί κατ' ουσίαν την προσφυγή, αίρει τα αποτελέσματα που απορρέουν από την παράνομη ενέργεια ή εντολή.

(...)

3. Η διεύθυνση του σωφρονιστικού καταστήματος υποχρεούται να διαβιβάζει το αργότερο μέσα σε τρεις ημέρες κάθε αναφορά ή επιστολή κρατουμένου απευθυνόμενη προς δημόσια αρχή ή διεθνή οργανισμό, χωρίς να λαμβάνει γνώση του περιεχομένου της. Για το σκοπό αυτόν τηρείται ιδιαίτερο βιβλίο πρωτοκόλλου.

Άρθρο 15

Κρατούμενοι υπόδικοι

«2. Οι συνθήκες διαβίωσης υποδικών προσεγγίζουν κατά το δυνατόν της συνθήκες της ελεύθερης διαβίωσης. Δεν υπόκεινται σε άλλους περιορισμούς της ελευθερίας εκτός από εκείνους που είναι απαραίτητοι για την ομαλή διεξαγωγή της ανάκρισης.(...)

Άρθρο 20

Κτιριακές εγκαταστάσεις

(...)

2. Τα κτίρια και η διαμόρφωση των χώρων κράτησης ανταποκρίνονται στους Ελληνική Δημοκρατία, Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République Hellénique, Athènes
Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service, Athens

όρους υγιεινής, εξασφαλίζουν τις κατάλληλες συνθήκες ομαλής διαβίωσης των κρατουμένων και πληρούν τις αναγκαίες προϋποθέσεις ασφαλούς και εύρυθμης λειτουργίας των καταστημάτων. Ιδιαίτερα, η κατασκευή και η διαρρύθμισή τους εξασφαλίζουν σε ικανοποιητικό βαθμό ηλιακό φως και ατμοσφαιρικό αέρα, με χρήση παραθύρων, θέρμανση, άνετη κυκλοφορία και χώρους κίνησης, (...)

3. Η δυναμικότητα των σωφρονιστικών καταστημάτων δεν πρέπει να υπερβαίνει τους τριακόσιους κρατουμένους(...).

Άρθρο 21

Χώροι διαβίωσης των κρατουμένων

«1. Κάθε κατάσταση κράτησης (...) μπορεί να διαθέτει πτέρυγες, χωρίς δυνατότητα επικοινωνίας ανάμεσα στους κρατούμενους σε αυτές. Οι πτέρυγες περιλαμβάνουν κελιά και κατ' εξαίρεση θαλάμους δυναμικότητας κατά προτίμηση μέχρι έξι ατόμων.

2. Τα ατομικά κελιά έχουν χωρητικότητα τουλάχιστον 35 κυβικών μέτρων και διαθέτουν κρεβάτι, τραπέζι, κάθισμα και ντουλάπα. Η τοποθέτηση σε αυτά και δευτέρου κρατουμένου επιτρέπεται κατ' εξαίρεση για συγκεκριμένο περιορισμένο χρονικό διάστημα ή και μόνιμα, εφ' όσον η χωρητικότητα τους είναι τουλάχιστον 40 κυβικά μέτρα. Η διαβίωση του κρατουμένου σε ατομικό κελί αποτελεί δικαίωμα που ικανοποιείται, εφ' όσον το επιβάλλουν οι ανάγκες του και το επιτρέπουν οι κτιριακές συνθήκες.

(...)

4. Οι θάλαμοι πρέπει να διαθέτουν εμβαδόν τουλάχιστον 6 τετραγωνικών μέτρων για κάθε κρατούμενο και να είναι εξοπλισμένοι με αντίστοιχα κρεβάτια, ντουλάπες, καθώς και ανάλογης επιφάνειας τραπέζι ή τραπέζια με ισάριθμα καθίσματα.

5. Τα ατομικά κελιά και οι θάλαμοι έχουν δικές τους εγκαταστάσεις θέρμανσης και υγιεινής (νιπτήρα, αποχωρητήριο). Κάθε εγκατάσταση υγιεινής των θαλάμων δεν πρέπει να εξυπηρετεί περισσότερους από τρεις κρατουμένους. Η ύπαρξη λουτρού στα κελιά και στους θαλάμους δεν είναι αναγκαία, αν υπάρχει ικανός αριθμός ιδιαίτερων κοινών εγκαταστάσεων, με θερμό και κρύο νερό, για την ατομική υγιεινή και καθαριότητα κάθε κρατουμένου.

6. Κάθε κατάστημα κράτησης πρέπει να διαθέτει πλην των διοικητικών χώρων, επαρκείς χώρους και εγκαταστάσεις για ιατρικές εξετάσεις, αναρρωτήριο, εργαστήρια, βιβλιοθήκη, εκκλησιασμό, αίθουσα εκδηλώσεων και διαλέξεων και επαρκείς ανοικτούς χώρους αυλισμού και αθλοπαιδιών των κρατουμένων(...)

Άρθρο 25

Υγιεινή και καθαριότητα

«1. Η διεύθυνση εξασφαλίζει τους όρους υγιεινής και καθαριότητας στο κατάστημα, διατηρεί σε καλή λειτουργία όλες τις εγκαταστάσεις και παρέχει τα μέσα για την ατομική υγιεινή και καθαριότητα των κρατουμένων».

Άρθρο 27

Υγειονομική περίθαλψη

«1. Η διεύθυνση εξασφαλίζει στους κρατούμενους ιατρική και φαρμακευτική περίθαλψη επιπέδου αναλόγου με αυτό του λοιπού πληθυσμού.

2. Κάθε κρατούμενος εξετάζεται από τον ιατρό του καταστήματος κατά την εισαγωγή του και εφεξής ανά εξάμηνο, μπορεί δε οποτεδήποτε να ζητήσει να εξεταστεί από τον ιατρό του καταστήματος ή και από ιατρό της επιλογής του. Σε περίπτωση χρονίων παθήσεων, δικαιούται να ζητήσει να τον παρακολουθεί ο θεράπων ιατρός του, με παρουσία ιατρού του καταστήματος. Η δαπάνη για τον ιατρό επιλογής του κρατουμένου βαρύνει τον ίδιο.

(...)

Άρθρο 30

Εισαγωγή ασθενών κρατουμένων

Σε θεραπευτικά καταστήματα κράτησης ή νοσηλευτικά ιδρύματα

1. Οι κρατούμενοι που ασθενούν κατά τη διάρκεια της κράτησής τους καθώς και εκείνοι οι οποίοι παρουσιάζουν έντονα προβλήματα ψυχικής υγείας εισάγονται στο αναρρωτήριο του καταστήματος(...)

2. Κρατούμενοι ασθενείς, των οποίων η νοσηλεία δεν είναι δυνατή στα αναρρωτήρια των αντίστοιχων καταστημάτων κράτησης ή στα ειδικά θεραπευτικά καταστήματα κράτησης (...) παραπέμπονται σε δημόσιο νοσοκομείο του νομού στον οποίο εδρεύει το οικείο κατάστημα κράτησης(...).

Άρθρο 32

Διατροφή

« Η κατάλληλη διατροφή των κρατουμένων είναι υποχρέωση του Κράτους(...)

2. Η ποιότητα και η γενική κατάσταση του παρασκευαζομένου συσσιτίου (...) ελέγχεται και παρακολουθείται καθημερινά από τον διευθυντή(...)

3. Ο ιατρός του καταστήματος καθορίζει με γραπτή γνωμάτευση, ειδική δίαιτα ή συμπληρωματική τροφή σε άτομα ή κατηγορίες κρατούμενων που έχουν ανάγκη όπως οι ασθενείς, οι γυναίκες σε εγκυμοσύνη και οι υπερήλικες.

4. Πρόνοια λαμβάνεται, κατά το δυνατόν, για τα ειδικά διαιτολόγια που επιβάλλουν ορισμένες θρησκευτικές ή άλλες πεποιθήσεις.

5. Επιτρέπεται στον κρατούμενο να προμηθεύεται με δική του δαπάνη πρόσθετα τρόφιμα ή αγαθά για την ικανοποίηση ατομικών του αναγκών με μεσολάβηση των υπηρεσιών του καταστήματος κράτησης. Η παρασκευή φαγητού στο χώρο του καταστήματος από τον ίδιο τον κρατούμενο επιτρέπεται μόνον για λόγους υγείας με απόφαση του διευθυντή ύστερα από σύμφωνη γνώμη του ιατρού του καταστήματος, λαμβανομένων υπ' όψη κατά περίπτωση των πραγματικών συνθηκών που επικρατούν σε αυτό.

6. Η παράδοση ειδών διατροφής σε κρατούμενους κατά το επισκεπτήριο απαγορεύεται, εκτός εάν το επιτρέπει ο εσωτερικός κανονισμός του καταστήματος.

Άρθρο 74

Μεταγωγή για λόγους υγείας

Στην περίπτωση β) του άρθρου 72, η μεταγωγή ασθενούς σε θεραπευτικά καταστήματα ή νοσηλευτικά ιδρύματα κατά το άρθρο 30 του παρόντος παραγγέλλεται από την Κ.Ε.Μ., ύστερα από πρόταση του Συμβουλίου Φυλακής, η οποία συνοδεύεται από θετική και αιτιολογημένη γνωμάτευση του ιατρού του καταστήματος (...)

4. Στις περιπτώσεις μεταγωγής του κρατουμένου για σοβαρούς λόγους υγείας κατά τις διατάξεις του παρόντος άρθρου, ο διευθυντής του καταστήματος κράτησης ειδοποιεί αμέσως του συγγενείς του κρατουμένου(...)

Άρθρο 77

Εκτέλεση της μεταγωγής

« 1. Η μεταγωγή γίνεται κατά τρόπο ώστε να μη θίγεται η αξιοπρέπειά του η να του δημιουργούνται πρόσθετες ταλαιπωρίες. Οι χειροπέδες χρησιμοποιούνται μόνον όποτε αυτό, κατά την κρίση των αρμοδίων για τη μεταγωγή οργάνων, κρίνεται απολύτως αναγκαίο. Σε περιπτώσεις μεταγωγής

Ελληνική Δημοκρατία, Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα

Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la

République Hellénique, Athènes

Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service, Athens

ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL TRANSLATION

υπερηλίκων, εγκύων, ασθενών και εφήβων το μέτρο αυτό κατά το δυνατόν, αποφεύγεται.

(...)

3. Οι διατυπώσεις παράδοσης και παραλαβής του μεταγομένου, τα μέσα πραγματοποίησης της μεταγωγής τα μέτρα ασφαλείας κατά τη διάρκεια της, οι χώροι παραμονής κατά περίπτωση και κάθε άλλη συναφής λεπτομέρεια ρυθμίζονται από τα άρθρα 144 έως 154 του προεδρικού διατάγματος 141/1991 καθώς και με κοινή υπουργική απόφαση των Υπουργών Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης.

47. Το άρθρο 7 της υπουργικής απόφασης 58819 της 7^{ης} Απριλίου 2003 έχει ως εξής:

Εποπτεία ασκούμενη από τον Εισαγγελέα

«1. Ο Εισαγγελέας, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων του σχετικά με την εποπτεία των καταστημάτων κράτησης, συνεργάζεται με τον διευθυντή φυλακής και τους ιεραρχικά προϊσταμένους των τμημάτων του καταστήματος κράτησης, και εκδίδει συστάσεις για την εκτέλεση των ποινών.

2. Ο εισαγγελέας που εποπτεύει το κατάστημα ή ο αναπληρωτής αυτού ασκούν δικαστικές, πειθαρχικές, και ελεγκτικές αρμοδιότητες. Ειδικότερα ο Εισαγγελέας επόπτης: 1) μεριμνά για την εφαρμογή των διατάξεων σχετικά με τη μεταχείριση των κρατουμένων καθώς και με τις διατάξεις του ποινικού κώδικα και των ειδικών νόμων που αφορούν στην εκτέλεση των ποινών και στην εφαρμογή των μέτρων ασφαλείας.(...)9) δέχεται σε ακρόαση, κατόπιν υποβολής αιτήματος, τους κρατούμενους, τους συγγενείς τους ή τους δικηγόρους αυτών. 10) εξετάζει τα θέματα σχετικά με τη δικαστική προστασία των κρατουμένων και υποδεικνύει στους ενδιαφερομένους τα μέτρα στα οποία πρέπει να προβούν, και μεταβιβάζει στις αρμόδιες αρχές τα αιτήματα νομικής κάλυψης των κρατουμένων(...). 16) μεριμνά για τη διενέργεια υγειονομικών ελέγχων του καταστήματος κράτησης κατά τη διάρκεια των δέκα πρώτων ημερών κάθε τριμήνου και των εκτάκτων ελέγχων όταν το κρίνει αναγκαίο, είναι δε παρών κατά την διενέργεια των ελέγχων αυτών.»

48. Οι σχετικές με το νόμο 2462/1997 διατάξεις που επικυρώνουν το διεθνές Σύμφωνο για τα αστικά και πολιτικά δικαιώματα έχουν ως εξής: (*)

Άρθρο 7

« Κανείς δεν υποβάλλεται σε βασανιστήρια ούτε σε ποινές ή μεταχείριση σκληρή, απάνθρωπη ή εξευτελιστική(...)

Ελληνική Δημοκρατία, Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα

Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la

République Hellénique, Athènes

Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service, Athens

ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL TRANSLATION

Άρθρο 10

«1. Κάθε πρόσωπο που στερείται της ελευθερίας του αντιμετωπίζεται με ανθρωπισμό και σεβασμό της εγγενούς ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

2. α) Οι κατηγορούμενοι, εκτός από εξαιρετικές περιπτώσεις διαχωρίζονται από τους καταδίκους και υπόκεινται σε διαφορετική αντιμετώπιση, όπως αρμόζει στο καθεστώς τους ως υποδίκων.

β) Οι ανήλικοι κατηγορούμενοι διαχωρίζονται από τους ενήλικους και η περίπτωσή τους κρίνεται το συντομότερο δυνατόν.

3. Το σωφρονιστικό σύστημα προβλέπει μεταχείριση των κρατουμένων ουσιαστικός σκοπός της οποίας είναι η βελτίωση και η κοινωνική επανένταξη τους. Οι ανήλικοι παραβάτες διαχωρίζονται από τους ενήλικους και τηρούνται αντιμετώπισης ανάλογης προς την ηλικία και τη νομική τους θέση.

NOMΙΚΟΙ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΙ

I. ΠΡΟΒΟΛΗ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΥ ΠΕΡΙ ΑΘΕΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

49. Ο πρώτος προσφεύγων καταγγέλλει τους όρους κράτησης στη φυλακή και στο νοσοκομείο καθώς και τους όρους των πολλαπλών μεταγωγών του στη διάρκεια της εβδομάδος από τη φυλακή στο νοσοκομείο. Ενίσταται για παραβίαση των άρθρων 2 και 3 της Συμβάσεως, τα οποία έχουν ως ακολούθως στα συγκεκριμένα εδάφια.

Άρθρο 2

«1. Το δικαίωμα εκάστου προσώπου στη ζωή προστατεύεται από το νόμο».

Άρθρο 3

« Ουδείς επιτρέπεται να υποβληθεί εις βασάνους ούτε εις ποινάς ή μεταχείρισιν απανθρώπων ή εξευτελιστικές».

50. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι καίτοι έχει κυρίαρχο λόγο για τον νομικό χαρακτηρισμό των περιστατικών της υποθέσεως, θεωρεί ότι συνδέεται με αυτόν μόνο στο βαθμό που οι προσφεύγοντες και οι κυβερνήσεις του τον αναθέτουν. Δυνάμει της αρχής *jura novit curia*, εξέτασε, φερ' ειπείν αυτεπαγγέλτως τις αιτιάσεις υπό το πρίσμα ενός άρθρου ή μιας παραγράφου που

οι διάδικοι δεν είχαν επικαλεστεί. Υπενθυμίζει άλλωστε ότι η προβολή ενός ισχυρισμού χαρακτηρίζεται από τα περιστατικά που καταγγέλλει και όχι από απλά μέσα ή επιχειρήματα δικαίου που επικαλείται (*ίδε, mutatis mutandis, Eugenia Lazar c. Roumanie*, αριθμός 32146/05, §60, 16 Φεβρουαρίου 2010, *Guerra et autres c. Italie*, 19 Φεβρουαρίου 1998, §44, *Recueil des arrêts et décisions 1998-I*, και *Berkday c. Turquie* αριθμός 22493/93, § 167, 1^η Μαρτίου 2001). Υπό το φώς αυτών των αρχών, το Δικαστήριο κρίνει αναγκαίο, υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες της υπόθεσης αυτής να εξετάσει το σύνολο των ενστάσεων του πρώτου προσφεύγοντος υπό το πρίσμα του άρθρου 3.

51. Η Κυβέρνηση καλεί αρχικά το Δικαστήριο να απορρίψει τον λόγο αυτόν λόγω μη εξάντλησης των εσωτερικών ενδίκων μέσων.

52. Πρώτον, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν έθεσε σε εφαρμογή καμία από τις δυνατότητες που παρέχουν τα άρθρα 6 του σωφρονιστικού κώδικα και 572 του κώδικα ποινικής δικονομίας για να εγείρει τις ενστάσεις κατά της διατροφής, των συνθηκών κράτησης στο νοσοκομείο και των σωματικών ελέγχων κατά την επιστροφή του από κάθε νοσηλεία εντός του νοσοκομείου. Κρίνει ότι τα παράπονα του προσφεύγοντος συνδέονταν με την κατάσταση της υγείας του και δεν αφορούσαν στη συνολική κατάσταση των κρατουμένων. Βεβαιώνει ότι το άρθρο 7 της υπ' αριθμόν 58819 υπουργικής απόφασης της 7^{ης} Απριλίου 2003 επέτρεπε στον ενδιαφερόμενο να αποταθεί στον εισαγγελέα και να ενημερωθεί για τα ένδικα μέσα και τις ενέργειες στις οποίες έπρεπε να προβεί για να υποβάλει αποτελεσματικά τα παράπονά του. Εκφράζει την άποψη ότι οι σχέσεις που διαμορφώθηκαν την 21 και 31 Δεκεμβρίου 2012 από τον προσφεύγοντα με την πρόθεση των αρχών δεν περιελάμβαναν κανένα ειδικό αίτημα και κανένα συγκεκριμένο παράπονο σχετικά με τις συνθήκες μεταγωγής του, τη σωματική έρευνα και τη διατροφή του.

53. Δεύτερον, η κυβέρνηση λέγει ότι ο προσφεύγων είχε παραλείψει να καταθέσει αγωγή για αποζημίωση βάσει του άρθρου 105 του εισαγωγικού του αστικού κώδικα νόμου σε συνδυασμό είτε με τα άρθρα 2 §1 και 7 § 2 του Συντάγματος, 3 της Συμβάσεως και 7 και 10 του νόμου 2462/ 1997, είτε με ωρισμένες διατάξεις του σωφρονιστικού κώδικα. Υποστηρίζει ότι τα ελληνικά

δικαστήρια δέχονται ότι τα άρθρα της υπ' αριθ 58819 υπουργικής αποφάσεως της 7^{ης} Απριλίου 2003, θεσπίζουν νομικές αρχές που εφαρμόζονται άμεσα, πράγμα που αποδεικνύει κατά την Κυβέρνηση η απόφαση του Πλημμελειοδικείου της Ηγουμενίτσας, με την οποία απηλλάγησαν οι κρατούμενοι παράνομοι μετανάστες οι οποίοι είχαν αποδράσει από το Αστυνομικό τμήμα για να αποφύγουν τις συνθήκες κράτησής τους. Τέλος, πάντοτε κατά την Κυβέρνηση, το Συμβούλιο Επικρατείας έκρινε ότι ο μεγάλος αριθμός των κρατουμένων δεν απαλλάσσει το Κράτος από την υποχρέωσή του να εξασφαλίσει σε αυτούς αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής εντός των φυλακών (απόφαση αρ. 1215/2010).

54. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι εξήντησε τα εσωτερικά ένδικα μέσα τόσο πριν όσο και μετά την επιβολή των περιοριστικών μέτρων από το Δικαστήριο, βάσει του άρθρου 39 του κανονισμού. Προσθέτει δε, ότι προ της επιβολής των μέτρων αυτών, η δεύτερη προσφεύγουσα, ενεργούσα στο όνομα του συζύγου της, απευθύνθηκε στον αρμόδιο για τη φυλακή εισαγγελέα και ότι έτσι έκαμε χρήση του δικαιώματός της που απορρέει από το άρθρο 7 της υπ' αριθ 58810 υπουργικής αποφάσεως της 7^{ης} Απριλίου 2003.

Εξάλλου, βεβαιώνει ότι την 5^η Οκτωβρίου 2012, προσέφυγε στο Δικαστικό Συμβούλιο με αίτημά της κατά της κρατήσεως. Επισημαίνει ότι το βούλευμα της 21^{ης} Νοεμβρίου 2012 που εκδόθηκε από το Δικαστικό Συμβούλιο κατ' ακολουθίαν της αιτήσεώς της κατέστη τελεσίδικο και ότι επικύρωνε την εξάντληση των εσωτερικών ενδίκων μέσων. Εκτιμά ότι συμμορφώθηκε επίσης προς τις απαιτήσεις του άρθρου 35 § 1, διότι λέγει ότι κατέθεσε την 31^η Δεκεμβρίου 2012 και την 15 Ιανουαρίου 2013, αιτήσεις προς τον Διευθυντή Φυλακών καλώντας τον να τις διαβιβάσει τον εισαγγελέα επόπτη της φυλακής.

55. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι, στο θέμα εξάντλησης των εσωτερικών ενδίκων μέσων, το άρθρο 35 § 1 της Συμβάσεως προβλέπει μία κατανομή του βάρους αποδείξεως. Η εναγομένη κυβέρνηση πρέπει συνεπώς να πείσει το Δικαστήριο ότι η προσφυγή, την ύπαρξη της οποίας επικαλείται, ήταν εφικτή και δυνατή τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη κατά την εποχή που συνέβησαν τα πραγματικά περιστατικά, δηλαδή ότι ο προσφεύγων μπορούσε να καταστήσει

δυνατή και να επιτύχει την αποκατάσταση των αιτιάσεών του και ότι εμφάνιζε μια λογική προοπτική επιτυχίας (*Akdivar et autres c. Turquie*, 16 Σεπτεμβρίου 1996, § 68, *Recueil des arrêts et décisions 1996-IV*, και *Sejdovic c. Italie [GC]*, αριθμός 56581/00, § 46, CEDH 2006 –II).

56. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι στην απόφαση *Ananyev et autres c. Russie* (αρ 42525/07 και 60800/08, § 98, 10 Ιανουαρίου 2012) έκρινε ότι, ένα σύστημα προστασίας των κρατουμένων που το εγγυάται το άρθρο 3 της Συμβάσεως για να μπορεί να είναι εφικτό, θα πρέπει να συνυπάρχουν κατά τρόπο συμπληρωματικό οι προσφυγές σχετικά με την πρόληψη και οι προσφυγές σχετικά με την αποζημίωση. Η ειδικότερη σημασία της διάταξης αυτής επιβάλλει ότι τα κράτη θα πρέπει να εφαρμόζουν ένα μηχανισμό εφικτό, πέρα από την απλή προσφυγή για αποζημίωση, που να παρέχει τη δυνατότητα να τίθεται άμεσα ένα όριο σε κάθε μεταχείριση αντίθετη προς το άρθρο 3 της Συμβάσεως. Εφ' όσον απουσιάζει έναν τέτοιο μηχανισμό, η προοπτική μιας πιθανής αποζημίωσης κινδυνεύει να νομιμοποιήσει τις ασυμβίβαστες με το άρθρο αυτό ταλαιπωρίες και να εξασθενίσει τη σοβαρή υποχρέωση των Κρατών να εναρμονίσουν τους κανόνες τους με τις απαιτήσεις της Συμβάσεως (*idem*, §98).

57. Το Δικαστήριο όμως επισημαίνει ότι, στην περίπτωση της εξάντλησης των εσωτερικών ενδίκων μέσων, η θέση κάθε προσώπου που κρατήθηκε σε συνθήκες τις οποίες κρίνει ως αντίθετες προς το άρθρο 3 της Συμβάσεως και ο οποίος προσφεύγει στο Δικαστήριο αμέσως μετά την αποφυλάκιση του είναι διαφορετική από εκείνη του ατόμου που προσφεύγει ενώ είναι ακόμη κρατούμενος σε συνθήκες τις οποίες καταγγέλλει.

58. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο προσφεύγων εισήγαγε την προσφυγή του την 18^η Δεκεμβρίου 2012, ενώ ήταν ακόμη κρατούμενος. Παρά ταύτα, κατά την ίδια ημερομηνία., κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών Θεσσαλονίκης αίτηση για την απόλυση υπό όρο που κατέληξε στην απόλυσή του την 4^η Φεβρουαρίου 2013. Κατά το χρόνο εισαγωγής της προσφυγής, το εσωτερικό ένδικο μέσο που κατέτεινε στην απόλυση του προσφεύγοντος, πράγμα που αποτελούσε και το αντικείμενο της προσφυγής καθώς και της από της 18^{ης} Δεκεμβρίου 2012 αιτήσεως εφαρμογής του άρθρου 39, ήταν

Ελληνική Δημοκρατία, Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα

Service des Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la

République Hellénique, Athènes

Hellenic Republic, Ministry of Foreign Affairs, Translation Service, Athens

ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL TRANSLATION

ακόμη εκκρεμές. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ο οποίος είχε ήδη αφεθεί ελεύθερος από την 4^η Φεβρουαρίου 2013, το σχετικό με το άρθρο 3 αίτημα δεν μπορεί να έχει ως αντικείμενο παρά μόνον την επιδίκαση από το Δικαστήριο αποζημίωσης για την ηθική ζημία που υπέστη.

59. Το Δικαστήριο επισημαίνει εξάλλου ότι, στην απόφασή του *A.F. c. Grèce* (§(AP. 53709/11, §60, 13 Ιουνίου 2013), εκτίμησε ότι έπρεπε να εξετάσει εάν οι διατάξεις ενός νομοθετικού ή κανονιστικού κειμένου η επίκληση των οποίων ήταν δυνατή για την έγερση αγωγής κατ' εφαρμογήν του άρθρου 105 του εισαγωγικού νόμου του αστικού κώδικα, είχαν συνταχθεί με όρους επαρκώς σαφείς και εξασφάλιζαν τα « επίδικα» δικαιώματα.

60. Από αυτή την άποψη, δέχεται αφ' ενός, ότι ο προσφεύγων είχε προ της απόλυσής του, κρατηθεί στη φυλακή Διαβατών και ότι υπόκειτο κατά συνέπεια στις διατάξεις του σωφρονιστικού κώδικα. Παρατηρεί, αφ' ενός ότι ο προσφεύγων ενίσταται για τις ακατάλληλες συνθήκες κράτησής του και τη μεταγωγή του κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες υγείας του.

61. Όλες λοιπόν οι καταστάσεις που αναφέρονται στους παραπάνω λόγους παραπόνων καλύπτονται από τις διατάξεις του σωφρονιστικού κώδικα. Τα άρθρα 15,20,21,25,27,30,32 και 77 δημιουργούν στους τομείς αυτούς υποκειμενικά δικαιώματα και δύναται να γίνει επίκληση αυτών ενώπιον των δικαστηρίων. Η αγωγή αποζημίωσης η οποία στηρίζεται στο άρθρο 105 του εισαγωγικού νόμου του αστικού κώδικα σε συνδυασμό με τα παραπάνω αναφερόμενα άρθρα του σωφρονιστικού κώδικα, και επίσης με το άρθρο 3 της Συμβάσεως που εφαρμόζεται απευθείας στην εσωτερική έννομη τάξη, αποτελούσε συνεπώς ένα ένδικο μέσο το οποίο ο προσφεύγων ηδύνατο και δύναται ακόμη να ασκήσει.

Λαμβάνοντας υπ' όψη το συμπέρασμα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν είναι αναγκαίο να αποφανθεί ως προς την ιδιότητα του προσφεύγοντος ως «θύματος» την οποία ήγειρε επίσης η Κυβέρνηση.

62. Συνάγεται συνεπώς ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως μη ώριμο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1,3 α) και 4 της Συμβάσεως.

II. ΠΡΟΒΟΛΗ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΥ ΠΕΡΙ ΑΘΕΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 § 4 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

63. Ο πρώτος προσφεύγων ενίσταται ότι το Δικαστικό Συμβούλιο δεν εξέτασε εντός «σύντομης προθεσμίας» την προσφυγή του κατά του εντάλματος κρατήσεώς του και ότι δεν του επιτράπη ούτε να εμφανιστεί ενώπιον του συμβουλίου εφετών ούτε να λάβει γνώση της πρότασης του εισαγγελέως. Καταγγέλλει ως εκ τούτου παραβίαση του άρθρου 5§4 της Συμβάσεως. Η διάταξη αυτή έχει ως εξής:

« Παν πρόσωπο στερούμενο της ελευθερίας του συνεπεία συλλήψεως ή κρατήσεως έχει δικαίωμα προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου ίνα τούτο αποφασίσει εντός βραχείας προθεσμίας επί του νομίμου της κρατήσεώς του και διατάξει την απόλυσή του σε περίπτωση παρανόμου κρατήσεως».

A. Το παραδεκτόν

64. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι λόγοι αυτοί δεν είναι προδήλως αβάσιμοι κατά την έννοια του άρθρου 35§3 α) της Συμβάσεως. Δέχεται εξάλλου ότι δεν αντιβαίνουν σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει συνεπώς να γίνουν δεκτοί.

B. Επί της ουσίας

1. Ως προς τη « σύντομη προθεσμία»

65. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το χρονικό διάστημα που κρίθηκε αναγκαίο για να αποφανθεί το δικαστικό συμβούλιο επί της από 5 Οκτωβρίου 2012 αιτήσεως του προσφεύγοντος, δεν ήταν παράλογο. Παρατηρεί ότι ο εισαγγελέας διατύπωσε την πρότασή του την 22^α Οκτωβρίου 2012, ότι ο προσφεύγων υπέβαλε νέες παρατηρήσεις την 31^η Οκτωβρίου 2012, ότι το δικαστικό συμβούλιο σκέφθηκε την 16^η Νοεμβρίου 2012, και ότι εξέδωσε την απόφασή του την 21^η Νοεμβρίου 2012. Εάν ο προσφεύγων χρειάστηκε δέκα ημέρες για να προετοιμάσει τις συμπληρωματικές παρατηρήσεις του, ο χρόνος που απαιτήθηκε από τον εισαγγελέα για να διατυπώσει την πρότασή του και εκείνος του δικαστικού συμβουλίου για να αποφανθεί (δέκα επτά και είκοσι μία ημέρες

αντίστοιχα) δεν ήταν υπέρμετροι.

66. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι είχε συντάξει τις παρατηρήσεις του πολύ ενωρίτερα και ότι περίμενε την εισήγηση του εισαγγελέως για να τις καταθέσει. Επισημαίνει επίσης ότι το δικαστικό συμβούλιο εν γένει δεν περιμένει τις παρατηρήσεις ως απάντηση από την πλευρά του κατηγορουμένου για να εκδώσει το βούλευμά του και ότι ο μεγαλύτερος αριθμός κατηγορουμένων δεν καταθέτουν παρατηρήσεις.

67 Το Δικαστήριο παρατηρεί κατ' αρχήν ότι, οι διαδικασίες σχετικά με θέματα που άπτονται της στέρησης της ελευθερίας, κατά την έννοια του άρθρου 5§4 της Συμβάσεως, απαιτούν ειδική επίδειξη επιμέλειας και ότι οι εξαιρέσεις στην απαίτηση ελέγχου «σε σύντομη προθεσμία» της νομιμότητας της κράτησης απαιτούν μία αυστηρή ερμηνεία (*Hutchison Reid c. Royaume-Uni*, 50272/99, §79, CEDH 2003-IV). Το θέμα σχετικά με το αν τηρήθηκε η αρχή της ταχύτητας στη διαδικασία εκτιμάται όχι αφηρημένα αλλά στο πλαίσιο μιας συνολικής συνεκτίμησης των δεδομένων και λαμβάνοντας υπ' όψη τις συγκεκριμένες περιστάσεις *E. c. Norvège*, 29 Αυγούστου 1990, § 64, *série A 181-A*, *Delbec c. France*, αρ.43125/98, §33, 18 Ιουνίου 2002, και *Luberti c. Italie*, 23 Φεβρουαρίου 1984, §§ 33-37, *σειρά A αρ 75*), ειδικότερα υπό το φως της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, των πιθανών ιδιομορφιών της εσωτερικής διαδικασίας καθώς και της στάσης του κρατουμένου στη διάρκεια αυτής (*Bubullima c. Grèce*, αρ. 41533/08, § 27,28 Οκτωβρίου 2010). Όμως, επειδή διακυβεύεται η ελευθερία του ατόμου, το Κράτος θα πρέπει κατ' αρχήν να πράξει έτσι ώστε η διαδικασία να διεξαχθεί σε σύντομο χρονικό διάστημα (*Fuchser c. Suisse*, §43, 13 Ιουλίου 2006).

68. Το Δικαστήριο τονίζει επίσης ότι ακόμη αυτή η ίδια η φύση της προσωρινής κράτησης απαιτεί από τον αρμόδιο δικαστή να αποφανθεί σε σύντομο χρόνο, δεδομένου ότι το υπό κρίση μέτρον του χρόνου στηρίζεται ουσιαστικά στις ανάγκες διεξαγωγής, όσο το δυνατό ταχύτερα, της ανάκρισης (*Bezicheri c. Italie*, 25 Οκτωβρίου 1989, §21 *σειρά A*, αρ 164).

69. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι την 5^η Οκτωβρίου 2012, ο προσφεύγων είχε ζητήσει την υπό όρο απόλυσή του,

ισχυριζόμενος ότι λαμβάνοντας υπ' όψη την κατάσταση της υγείας του θα έπρεπε να τύχει του μέτρου αυτού κατ' εφαρμογήν του άρθρου 110^Α του ποινικού κώδικα. Ο εισαγγελέας διετύπωσε την πρότασή του την 22^α Οκτωβρίου 2012, και ο προσφεύγων κατέθεσε τις προτάσεις προς αντίκρουση την 31^η Οκτωβρίου 2012. Το συμβούλιο συνήλθε σε διάσκεψη την 16^η Νοεμβρίου 2012 και εξέδωσε την απόφασή του την 21^η Νοεμβρίου 2012.

70. Το δικαστήριο εκτιμά ότι το διαρρεύσαν χρονικό διάστημα- δηλαδή ένα διάστημα σαράντα επτά ημερών- δεν είναι συμβατό με την απαίτηση για εξέταση σε σύντομο χρονικό διάστημα κατά το άρθρο 5§4 της Συμβάσεως. Ως συγκριτικό στοιχείο, αναφέρει ότι στις αποφάσεις *Rehbock c. Slovénie* (αρ 29462/95, § 84, CEDH 2000-XII), *Butuson c. Russie*(αρ 7923/04, §34, 22 Δεκεμβρίου 2009), και *Τσιτσιρίγκος κατά Ελλάδος*(αρ 29747/09, §66, 17 Ιανουαρίου 2012), έκρινε ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου αυτού για τις χρονικές διάρκειες των είκοσι τριών, είκοσι και είκοσι δύο ημερών αντίστοιχα.

Ως εκ τούτου, από την άποψη αυτή, υπάρχει παραβίαση του άρθρου 5§4 της Συμβάσεως.

2. Ως προς την ισότητα των δικονομικών όπλων και την αρχή της κατ' αντιμωλία διαδικασίας

71. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαδικασία που κατέληξε στη προσωρινή κράτηση του προσφεύγοντος ήταν από κάθε άποψη εντός των δικονομικών ορίων, έτσι ώστε αυτός να δύναται να υποβάλει τις εντάσεις του για απουσία δικαστικού ελέγχου ως προς την κράτησή του. Διευκρινίζει ότι η κράτηση διατάχθηκε με αιτιολογημένη διάταξη του ανακριτή, οργάνου το οποίο είναι ανεξάρτητο από την εκτελεστική εξουσία, και μετά το πέρας μιας διαδικασίας που πληρούσε όλα τα εχέγγυα μιας δικαστικής διαδικασίας. Επισημαίνει ότι ο ανακριτής, όπως απαιτείται από το νόμο έλαβε υπ' όψη του την πρόταση του εισαγγελέα. Προσθέτει ότι η αρμοδιότητα του εισαγγελέα περιορίζεται σε μία εισήγηση (*avis*), και ότι η απόφαση για την προσωρινή κράτηση ενός προσώπου ή την απόλυσή του υπό όρους, λαμβάνεται από τους δικαστές, είτε από τον ανακριτή,

εάν η πρότασή του συμπίπτει με εκείνη του εισαγγελέως, είτε από το συμβούλιο σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ του εισαγγελέα και του ανακριτή.

72. Ο προσφεύγων αντικρούει ισχυριζόμενος ότι δεν γνώριζε το περιεχόμενο της προτάσεως του εισαγγελέα αλλά μόνον το συμπέρασμά του, δηλαδή την απόρριψη του αιτήματος απολύσεως αυτού. Ενίσταται ότι, παρά το γεγονός ότι ο εισαγγελέας δεν παρίσταται κατά τη διάσκεψη του δικαστικού συμβουλίου, αυτό δέχεται στην πλειοψηφία των περιπτώσεων, την πρόταση του εισαγγελέα. Συμπεραίνει συνεπώς ότι, με το να αποκλείει στον προσφεύγοντα που αιτείται την υπό όρον απόλυση, τη δυνατότητα να παρασταθεί ενώπιον του συμβουλίου και να ενημερωθεί για το περιεχόμενο της πρότασης του Εισαγγελέως, το ελληνικό νομικό σύστημα διαμόρφωσε μία διαδικασία μόνον κατ' επίφαση σύμφωνη με τη Σύμβαση.

73. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι το άρθρο 5§4 απονέμει σε κάθε πρόσωπο που συλλαμβάνεται ή κρατείται, το δικαίωμα της προσφυγής για τις απαιτήσεις που πρέπει να πληροί η διαδικασία και η ουσία της υποθέσεως, και οι οποίες κρίνονται αναγκαίες για την « ορθότητα» (*régularité*) και τη « νομιμότητα» (*légalité*), κατά την έννοια του άρθρου 5§1, της στέρησης της ελευθερίας του. Εάν η διαδικασία κατά το άρθρο 5§4, δεν απαιτείται πάντοτε να συνοδεύεται από εγγυήσεις παρόμοιες με εκείνες που ορίζει το άρθρο 6 για τις αστικές και ποινικές δίκες- δεδομένου ότι οι δύο διατάξεις επιδιώκουν διαφορετικούς στόχους *Reinprecht c. Autriche, 67175/01, § 39, CEDH 2005-XII*- θα πρέπει να καλύπτεται με την επάρκεια του νομίμου ερείσματος (*il faut qu'elle revête un caractère judiciaire*) και να παρέχει εγγυήσεις που να συνάδουν προς τη φύση της στέρησης της υπό κρίση ελευθερίας (*D.N. c. Suisse {GC}, αρ 27154/95 § 41, CEDH 2001-III*). Ειδικότερα, η δίκη με αντικείμενο προσφυγή που κατατίθεται κατά της προσωρινής κράτησης, πρέπει να εκδικάζεται παρουσία των διαδίκων και να εγγυάται την ισότητα των δικονομικών όπλων μεταξύ των διαδίκων, δηλαδή μεταξύ του εισαγγελέως και του κρατουμένου (*Nikolova c. Bulgarie [GC], αρ 31195/96, §58, CEDH 1999-II*). Η εθνική νομοθεσία μπορεί να ικανοποιήσει την απαίτηση αυτή με διαφορετικούς τρόπους, αλλά η μέθοδος που θα υιοθετήσει πρέπει να εξασφαλίζει ότι ο αντίδικος έχει πληροφορηθεί την κατάθεση

παρατηρήσεων και διαθέτει την πραγματική δυνατότητα να τις αντικρούσει (*Lietzow c. Allemagne*, no 24479/94, §44, CEDH 2001-I). Για να ελέγξουμε εάν η διαδικασία που υπάγεται στο άρθρο 5§4 παρέχει τις αναγκαίες εγγυήσεις, πρέπει να έχουμε υπ' όψη μας την ειδική φύση των περιστάσεων υπό τις οποίες διεξάγεται αυτή (*Megyeri c. Allemagne*, 12 Μαΐου 1992, §22 σειρά A αρ 237-A).

74. Η πρώτη εγγύηση που απορρέει από το άρθρο 5§4 της Συμβάσεως συνίσταται στο δικαίωμα να ακούσει πραγματικά ο δικαστής που δικάζει προσφυγή κατά της προσωρινής κράτησης, τον προσφεύγοντα. Για τα πρόσωπα που κρατούνται κάτω από τις συνθήκες που επιτάσσει το άρθρο 5§1c) της Συμβάσεως, το άρθρο 5§4 απαιτεί να παρουσιαστεί ο κρατούμενος στο ακροατήριο (*Nikolona*, όπως αναφέρεται παραπάνω, §58, *Reinprecht*, όπως αναφέρεται επίσης παραπάνω §31, *Svipsta c. Lettonie*, αριθμός 66820/01, § 129 CEDH 2006-III, και *Wloch c. Pologne*, αρ 27785/95, § 126, CEDH 2000-XI). Το δικαστήριο επισημαίνει ακόμη ότι, εάν αληθεύει ότι η προσφυγή που στρέφεται κατά διατάξεως που αποφαινεται για την προσωρινή κράτηση πρέπει κατ' αρχήν να παρέχει στον κρατούμενο τις ίδιες εγγυήσεις τόσο στην κατ' έφεση εκδίκαση όσο και στην πρωτόδικη, δεν θα πρέπει να διαλανθάνει ο ειδικός χαρακτήρας της διαδικασίας που υπάγεται στο άρθρο 5§4, κυρίως η απαίτηση για ταχύτητα, καθώς και ο κίνδυνος μιας σχετικής ακινησίας (παραλυσίας) της ποινικής διαδικασίας στην περίπτωση κατά την οποία ο κατηγορούμενος πρέπει να ακούεται κάθε φορά που εισάγει ένα παρόμοιο αίτημα (*Altinok c. Turquie*, 31610/08, § 49, 29 2011).

75. Το Δικαστήριο δέχεται ότι το εσωτερικό ισχύον δίκαιο ως προς το θέμα αυτό έχει εξελιχθεί από την εποχή έκδοσης της αποφάσεως Καμπάνης κατά Ελλάδος (13 Ιουλίου 1995, σειρά A αρ 318-B). Ειδικότερα το άρθρο 309 §2 του κώδικα ποινικής δικονομίας τροποποιήθηκε και προβλέπει έκτοτε ότι το δικαστικό συμβούλιο διασκέπτεται χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και ο εισαγγελέας, Το άρθρο όμως αυτό προβλέπει ακόμη ότι το δικαστικό συμβούλιο μπορεί κάτω από εξαιρετικές περιστάσεις, να αποφασίσει να τους καλέσει να παρασταθούν ταυτόχρονα και οι δύο.

76. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ούτε ο προσφεύγων ούτε ο εισαγγελέας ήταν παρόντες κατά τη διάσκεψη του συμβουλίου την 16^η Νοεμβρίου

2012. Την 22^α Οκτωβρίου 2012, ο εισαγγελέας εξέδωσε την πρότασή του και ο προσφεύγων απάντησε σε αυτή την 31^η Οκτωβρίου 2012, αφού έλαβε γνώση αυτής. Ο προσφεύγων παρενέβη τελικά σε μια διαδικασία η οποία διεξήχθη μόνον με έγγραφες προτάσεις.

77. Το Δικαστήριο κρίνει πάντως ότι στην παρούσα υπόθεση η κατάσταση υγείας και το ποσοστό αναπηρίας- ο λόγος που κατά την άποψή του αιτιολογεί την αυτοπρόσωπη παρουσία του (παράγραφος 29 παραπάνω)- αποτελούσαν τις εξαιρετικές εκείνες περιστάσεις, όπως το διατυπώνει το προαναφερόμενο άρθρο 309 , που μπορούσαν να αιτιολογήσουν την παρουσία των διαδίκων.

78. Κατά συνέπεια, το συμβούλιο, μη ανταποκρινόμενο στο αίτημα παράστασης του προσφεύγοντος, χωρίς να εξηγήσει τον λόγο, στερήσε, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, από τον προσφεύγοντα, τη δυνατότητα να αποκρούσει αποτελεσματικά τους λόγους που επικαλέστηκε για να αιτιολογήσει τη συνέχιση της κράτησης (ίde *mutatis mutandis*, Μπάλα κατά Ελλάδος, §25).

Ως εκ τούτου υπάρχει παραβίαση του άρθρου 5§4 της Συμβάσεως ως προς το σημείο αυτό.

III ΠΡΟΒΟΛΗ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΥ ΠΕΡΙ ΑΛΛΩΝ ΑΘΕΤΗΣΕΩΝ

79. Ο πρώτος προσφεύγων ενίσταται επίσης για αθέτηση του άρθρου 3,5 §1, 6§2, 8 10 σε συνδυασμό με τα άρθρα 13 και 14, καθώς και των άρθρων 34 και 46 της Συμβάσεως. Οι τρεις άλλοι προσφεύγοντες ενίστανται, για την αθέτηση του άρθρου 8.

80. Το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπ' όψη το σύνολο των στοιχείων τα οποία διαθέτει, και στο βαθμό που είναι αρμόδιο για να διαπιστώσει τους προβαλλόμενους ισχυρισμούς, δεν δέχεται ότι υπάρχει παραβίαση των παραπάνω αναφερομένων δικαιωμάτων και ελευθεριών τα οποία προστατεύονται από τη Σύμβαση. Ως εκ τούτου, συμπεραίνει ότι κατά το κεφάλαιο τούτο η προσφυγή είναι προδήλως αβάσιμη και θα πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35§§ 3 α) και 4 της Συμβάσεως.

IV Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

74. Κατά την έννοια του άρθρου 41 της Συμβάσεως,

« Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

82. Οι προσφεύγοντες απαιτούν 24 000 ευρώ (EUR) καθώς και το πρόσθετο ποσό των 280 ευρώ (EUR) ως υλική ζημία την οποία υπέστησαν. Το πρώτο ποσό αντιστοιχεί στους μισθούς των δύο προσώπων που συνδράμουν τον προσφεύγοντα σε καθημερινή βάση και το δεύτερο σε έξοδα στα οποία υπεβλήθη εντός της φυλακής για την αγορά διαφόρων αγαθών. Οι προσφεύγοντες ως ηθική ζημία αξιώνουν 300 000 ευρώ (EUR) για αθέτηση του άρθρου 2 της Συμβάσεως, 200 000 ευρώ για την αθέτηση του άρθρου 3, 18 000 ευρώ για αθέτηση των άρθρων 8,14 και 34 και 10 000 ευρώ για αθέτηση των άρθρων 5§1, 5 § 4, και 13. Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Δικαστήριο να καταβάλει τα ποσά αυτά κατευθείαν στο λογαριασμό του εκπροσώπου αυτών.

83. Ως προς την υλική ζημία, η Κυβέρνησης υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν αποδεικνύει ότι κατέβαλε πράγματι τα ποσά τα οποία αξιώνει και ότι δεν υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των εικαζομένων εξόδων στα οποία υπεβλήθησαν και στις συνθήκες κράτησης εντός της φυλακής των Διαβατών. Ως προς την ηθική ζημία, εκτιμά ότι τα αιτούμενα ποσά είναι υπερβολικά και αναφέρονται εν μέρει σε αιτιάσεις που δεν του έχουν γνωστοποιηθεί.

84. Το Δικαστήριο, όπως και η Κυβέρνηση, δεν διακρίνει αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα στην παραβίαση που διαπίστωσε και στην προβαλλόμενη υλική ζημία, και απορρίπτει το αίτημα αυτό. Αντίθετα, επισημαίνει ότι αποδέχεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5τ§ 4 της Συμβάσεως ως προς την απαίτηση της « σύντομης προθεσμίας» στο αίτημα του πρώτου προσφεύγοντος. Κατά συνέπεια,

κρίνει ότι πρέπει να επιδικαστούν στον τελευταίο αυτόν 3 000 ευρώ για ηθική ζημία.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

85. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης 701, 43 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη στα οποία υπεβλήθησαν ενώπιον του ανακριτή την 4^η Φεβρουαρίου 2013 και 9 000 ευρώ για έξοδα και δαπάνη δικαστική ενώπιον του Δικαστηρίου. Σε ότι αφορά στο τελευταίο αυτό ποσό, οι δύο πρώτοι προσφεύγοντες διευκρινίζουν ότι υπέγραψαν συμφωνητικό με την πληρεξουσία τους στην οποία θα καταβάλουν το ποσό αυτό σε περίπτωση αναγνώρισης από το Δικαστήριο μιας τουλάχιστον παραβίασης. Τέλος, οι προσφεύγοντες ζητούν όπως κάθε ποσό που τυχόν επιδικαστεί να κατατεθεί απευθείας στον τραπεζικό λογαριασμό της πληρεξουσίας αυτών.

86. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το ποσό που ζητείται για την παράσταση ενώπιον του ανακριτή δεν αφορά στα ζητήματα που ήγειρε η παρούσα προσφυγή. Ως προς το αιτούμενο δε ποσό για την διαδικασία στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, το κρίνει υπερβολικό.

87. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι προσφεύγοντες συνήψαν με την πληρεξουσία δικηγόρο αυτών συμφωνία για την αμοιβή αυτής που προσεγγίζει τρόπον τινά τις συμφωνίες *quota litis*. Οι συμφωνίες αυτές βεβαιώνουν, εφ' όσον ευσταθούν νομικά ότι ο ενδιαφερόμενος οφείλει πράγματι τα αιτούμενα ποσά. Παρόμοιες συμφωνίες, οι οποίες δημιουργούν υποχρεώσεις μόνον μεταξύ του δικηγόρου και του πελάτη του δεν μπορούν να δεσμεύουν το Δικαστήριο, που θα πρέπει να αξιολογεί τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πρέπει να καταβληθούν όχι μόνον κατά το μέτρον που ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα σε σχέση με τα προβαλλόμενα από τους διαδίκους άλλα και σε σχέση με τον εύλογο χαρακτήρα αυτών (*Ιατρίδης κατά Ελλάδος (δίκαιη ικανοποίηση) [GC] 31107/96, § 55, CEDH 2000-XI*).

88. Το δικαστήριο επισημαίνει ότι αποδέχεται μία μόνον παραβίαση ως προς τον πρώτο προσφεύγοντα σε ένα από τα σημεία του λόγου που στηρίζεται στο άρθρο 5§4. Λαμβάνοντας υπ' όψη τη σχετική νομολογία, εκτιμά ως εύλογο να

επιδικάσει στον πρώτο προσφεύγοντα 1 000 ευρώ για έξοδα στα οποία υπεβλήθη για τη διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου. Ως προς δε το ποσό των 701, 43 ευρώ που αναφέρεται παραπάνω, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι δεν αντιστοιχεί προς εκείνο που αναφέρεται στην απόδειξη που προσκομίστηκε στο Δικαστήριο και δεν αφορά στα πραγματικά περιστατικά που έθεσε υπό εξέταση το Δικαστήριο. Απορρίπτει συνεπώς τον σχετικό ισχυρισμό ως προς το ποσό αυτό.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

89. Το Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να συναρτήσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας βάσει του επιτοκίου διευκόλυνσης που χορηγείται από την Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες,

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. Δέχεται την προσφυγή ως προς τους λόγους που στηρίζονται στο άρθρο 5§4 της συμβάσεως όσο αφορά στον πρώτο προσφεύγοντα και την απορρίπτει ως προς το επιπλέον,
2. Αναγνωρίζει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5§4 της Συμβάσεως, Ως προς την απαίτηση για « σύντομη προθεσμία»
3. Αναγνωρίζει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 §4 της Συμβάσεως ως προς την απαίτηση για ισότητα των δικονομικών όπλων και της αρχής της κατ' αντιμωλία παραστάσεως,
4. Αποφαίνεται ότι
 - a) Η εναγομένη Κυβέρνηση οφείλει να καταβάλει στον πρώτο προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 §2 της Συμβάσεως τα παρακάτω ποσά:
 - i. 3 000 ευρώ (τρεις χιλιάδες ευρώ) , πλέον κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για ηθική ζημία,
 - ii. 1 000 ευρώ (χίλια ευρώ), πλέον κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος στον πρώτο προσφεύγοντα, για έξοδα και δικαστική δαπάνη τα οποία πρέπει να καταβληθούν σε τραπεζικό λογαριασμό του πληρεξουσίου του,

β) ότι από το χρόνο εκπνοής της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυζάνονται με τον απλό τόκο και επιτόκιο ίσο προς το επιτόκιο διευκόλυνσης που χορηγεί η Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα και εφαρμόζεται την περίοδο αυτή, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

5. Απορρίπτει το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης ως προς το επιπλέον.

Συνετάγη στη γαλλική γλώσσα, στη συνέχεια δε, κοινοποιήθηκε εγγράφως την 5^η Ιουνίου 2014, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

Søren Nielsen
Γραμματέας

Isabelle Berro-Lefèvre
Πρόεδρος

*Ακριβής μετάφραση από
φωτοτυπικό αντίγραφο
Αθήνα, 1/07/2014
Η μεταφράστρια
B. A. Αυγερινοπούλου*

